

DE MACTHIGING VAN CANDIDATEN VOOR LEVENSVZERZEKERING OM DE MAATSCHAPPIJEN IN TE LICHTEN.

Op de opmerkingen van PINKHOF onder mijn artikeltje in het *Tijdschrift* van 29 Augustus j.l. bladz. 3973.

Inderdaad heb ik — afgezien van de doodsoorzaken — alleen het oog gehad op de beantwoording van bepaalde vragen aan den geneeskundig-adviseur naar aanleiding van het keuringsrapport. De *bij voorbaat* gegeven toestemming van den candidaat zou daarvoor volgens PINKHOF overbodig zijn. Nu is een overbodigheid nog geen verkeerdheid en de verzekeraar acht het, mijns inziens volkomen terecht, nog altijd in het belang van het te goeder trouw zaken doen, wanneer bij voorbaat tegen het inwinnen van inlichtingen geen bezwaar wordt gemaakt.

Op tweeërlei punten heb ik van PINKHOF geen opheldering gekregen:

1. Welke verplichting heeft de candidaat-verzekerde met het onderteekenen der machtiging op zich genomen?

2. Waartoe dient de profetisch getinte vermaning van PINKHOF: „Men wete en het worde telkens als de gelegenheid zich voordoet aan de patiënten duidelijk gemaakt, dat de verzekerde *niemand* bij voorbaat kan machtigen iets omtrent hem mede te deelen, tenzij hijzelf weet, *wat* omtrent hem zal worden medegedeeld, ” wanneer PINKHOF goed vindt, dat de candidaten gekeurd worden? Want een beroep op het onderscheid tusschen behandelend en keurend geneesheer is hier niet van pas: niemand is nu eenmaal niemand en de keurende geneesheer zou bij zijn, „duidelijk maken” bijzonder zwak staan, als hij tegelijkertijd het rapport met voor den candidaat totaal onbekenden inhoud aan de Maatschappij gaat inzenden.

PINKHOF's bewering, dat een sollicitant *wel* zou weten, wat de vroegere patroon van hem te vertellen heeft, is al te poover. De ervaring leert anders; de gevallen zijn inderdaad niet zoo zeldzaam, dat die inlichtingen veel minder gunstig uitvallen, dan de sollicitant zich had voorgesteld.

Misschien beleef ik het nog, dat ook PINKHOF het onder 2 bedoelde argument onder de obsoleta gaat rangschikken.

Den Haag, 31 Augustus 1936.

H. J. COERT.

Ik geloof niet, dat het voor de lezers van belang is, dat hier *nog* eens wordt ingegaan op de opmerkingen van collega COERT. Zij weten nu wel, hoe hij en ik erover denken. Als COERT het wenscht, wil ik wel trachten, hem per brief mijn vorig onderschrift te verduidelijken. In het *Tijdschrift* nog meer plaats hiervoor te vragen, lijkt mij ongewenscht. Daarom laat ik hem gaarne het laatste woord.

H. PINKHOF.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — Kunstmatige ademhaling gedurende vier jaren.

De brief uit Londen in *The Journ. of the Am. med. Ass.* van 18 April meldt het overlijden van een patiënt, die reeds twee jaren geleden in het tijdschrift was beschreven en die vier jaren lang door kunstmatige ademhaling in het leven was gehouden. In 1931 had hij bemerkt, dat hij van tijd tot tijd, om adem te kunnen halen, zijn borstkas moest samendrukken. Sedert 1932 moesten eerst vrienden en familieleden om beurten dag en nacht zijn ademhaling aan den gang houden. In 1933 werd begonnen — op raad van een bevrienden natuurkundige- met mechanische toestellen; ten slotte met een hydraulisch apparaat, dat door de waterleiding gevoed werd en zonder menschenhulp werkte.

— **Verslaafdheid aan verdoovende middelen.** Volgens een mededeeling in het Lagerhuis zijn 30.000 inwoners van het Vereenigde Koninkrijk aan verdoovende middelen verslaafd, blijkens een rapport van de Opium-afdeeling van het Secretariaat van den Volkenbond, dat gegevens bevat omtrent 53 landen.